

Bruksela, dnia 2.12.2015 r.
COM(2015) 595 final

2015/0275 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2015) 259 final}

{SWD(2015) 260 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1 Kontekst ogólny

Gospodarka Unii traci obecnie znaczne ilości potencjalnych surowców wtórnych, które znajdują się w strumieniach odpadów. W 2013 r. w UE wytworzono ogółem ok. 2,5 mld ton odpadów, z czego 1,6 mld ton nie zostało ponownie użyte ani poddane recyklingowi, a zatem przypadło dla europejskiej gospodarki. Według szacunków kolejne 600 mln ton odpadów nadawało się do recyklingu lub ponownego użycia. Dla przykładu, zaledwie 43 % odpadów komunalnych wytworzonych w Unii poddano recyklingowi, natomiast pozostałą część składowano (31 %) lub spalono (26 %). Unia traci w ten sposób ogromną szansę na zwiększenie efektywności gospodarowania zasobami oraz stworzenie gospodarki o obiegu zamkniętym.

Jeśli chodzi o odniesienie do gospodarowania odpadami, Unia musi również sprostać problemowi dużych różnic między państwami członkowskimi. W 2011 r., kiedy to sześć państw członkowskich składowało mniej niż 3 % swoich odpadów komunalnych, 18 państw członkowskich składowało ponad 50 %, a w niektórych przypadkach nawet ponad 90 % odpadów. Te nierówności należy jak najszybciej zniwelować.

Wnioski dotyczące zmiany dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów¹, dyrektywy 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych², dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów³, dyrektywy 2000/53/WE w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji⁴, dyrektywy 2006/66/WE w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów⁵ oraz dyrektywy 2012/19/UE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego⁶ stanowią część pakietu dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym, który obejmuje również komunikat Komisji zatytułowany „Zamknięcie obiegu – plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym”.

1.2 Podstawa i cele wniosku

Ostatnie tendencje wskazują, że dalszy postęp pod względem efektywnego gospodarowania zasobami jest możliwy i może przynieść znaczące korzyści gospodarcze, ekologiczne i społeczne. Przekształcanie odpadów w zasoby to zasadniczy element służący efektywniejszemu gospodarowaniu zasobami i zamknięciu obiegu w gospodarce.

Prawnie wiążące cele ustanowione w przepisach UE dotyczących odpadów to główny czynnik stymulujący doskonalenie praktyk w obszarze gospodarowania odpadami, rozwój

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

² Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

³ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182 z 16.7.1999, s. 1).

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. L 269 z 21.10.2000, s. 34-43).

⁵ Dyrektywa 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylająca dyrektywę 91/157/EWG (Dz.U. L 266 z 26.9.2006, s. 1-14).

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 38-71).

innowacyjnych technik recyklingu, ograniczenie wykorzystania składowisk oraz stworzenie środków zachęcających konsumentów do zmiany zachowań. Dalszy rozwój polityki dotyczącej odpadów może przynieść istotne korzyści: zrównoważony wzrost gospodarczy oraz tworzenie miejsc pracy, redukcję emisji gazów cieplarnianych, bezpośrednie oszczędności związane z lepszymi praktykami gospodarowania odpadami oraz poprawę stanu środowiska.

Wniosek w sprawie zmiany dyrektywy 2008/98/WE stanowi odpowiedź na prawny obowiązek dokonania przeglądu celów w zakresie gospodarowania odpadami, określonych w tej dyrektywie. Wnioski stanowiące część pakietu dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym i zmieniające sześć dyrektyw wspomnianych powyżej opierają się częściowo na wniosku, który Komisja przedstawiła w lipcu 2014 r., a następnie wycofała w lutym 2015 r. Wnioski te są zgodne z celami planu działania na rzecz zasobooszczędnej Europy⁷ i 7. unijnego programu działań w zakresie środowiska⁸, takimi jak pełne wdrożenie hierarchii postępowania z odpadami⁹ we wszystkich państwach członkowskich, zmniejszenie ilości wytwarzanych odpadów ogólnie i na mieszkańca, zapewnienie wysokiej jakości recyklingu oraz wykorzystania poddanych recyklingowi odpadów jako ważnego, solidnego źródła surowców w Unii. Przyczyniają się również do realizacji unijnej inicjatywy na rzecz surowców¹⁰ i odpowiadają na potrzebę zapobiegania marnowaniu żywności. Ponadto wnioski w sprawie zmian dotyczą uproszczenia wymogów w zakresie sprawozdawczości zawartych we wszystkich sześciu dyrektywach.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

2.1 Badania

Wnioski i towarzysząca im ocena skutków zawierają ocenę aspektów technologicznych i społeczno-gospodarczych oraz analizę kosztów i korzyści związanych z wdrożeniem i dalszym rozwojem przepisów UE dotyczących odpadów. Opracowano suplement do oceny skutków w celu przeanalizowania potencjalnych skutków wprowadzenia dodatkowych wariantów do głównych wariantów strategicznych określonych w ocenie skutków.

2.2 Konsultacje wewnętrzne

W Komisji opracowywanie wniosków ustawodawczych śledziła grupa sterująca ds. oceny skutków złożona z przedstawicieli różnych służb Komisji (SG, ECFIN, GROW, CLIMA, JRC i ESTAT).

2.3 Konsultacje zewnętrzne

Komisja przygotowała orientacyjny wykaz problemów, które należy rozwiązać, a do rozmów z zainteresowanymi stronami przystąpiono w lutym 2013 r. Internetowe konsultacje społeczne zgodne z minimalnymi normami dotyczącymi konsultacji rozpoczęto w czerwcu 2013 r. a zakończono we wrześniu 2013 r. Otrzymano 670 odpowiedzi, które odzwierciedlały duże obawy społeczeństwa, jeśli chodzi o sytuację w obszarze gospodarowania odpadami w UE, i

⁷ COM(2011) 571.

⁸ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

⁹ W hierarchii postępowania z odpadami pierwszorzędne znaczenie przypisuje się zapobieganiu powstawaniu odpadów, po czym szereguje się kolejno: ponowne użycie, recykling przed odzyskiem energii oraz unieszkodliwianie, obejmujące składowanie i spalanie bez odzysku energii.

¹⁰ COM(2008) 699 i COM(2014) 297.

wysokie oczekiwania w kwestii podjęcia przez UE działań w tej sferze. Szczegółowe konsultacje z państwami członkowskimi odbyły się w okresie od czerwca do września 2015 r., podobnie jak szersze konsultacje dotyczące gospodarki o obiegu zamkniętym.

2.4 Ocena skutków

Wraz z wnioskiem przyjętym w lipcu 2014 r.¹¹ opublikowane zostało sprawozdanie z oceny skutków i streszczenie. W ocenie skutków, która zachowuje ważność jako główna analityczna podstawa dla zmienionych wniosków ustawodawczych, poddano ocenie główne środowiskowe, społeczne i gospodarcze skutki różnych wariantów strategicznych służących poprawie gospodarowania odpadami w UE. Przeanalizowano różne poziomy ambicji i porównano je ze „scenariuszem odniesienia” w celu określenia najbardziej odpowiednich instrumentów i celów, które zminimalizują koszty i zmaksymalizują korzyści.

W dniu 8 kwietnia 2014 r. Rada ds. Ocen Skutków z ramienia Komisji wydała pozytywną opinię na temat oceny skutków, formułując jednocześnie pewną liczbę zaleceń dotyczących doprecyzowania sprawozdania. Rada zwróciła się o bardziej precyzyjne określenie problemu oraz potrzeby wyznaczenia nowych celów średnioterminowych, wzmocnienie argumentów na rzecz zakazu składowania odpadów z punktu widzenia zasady pomocniczości i proporcjonalności oraz jednolitych celów dla wszystkich państw członkowskich, jak również o dokładniejsze wyjaśnienie sposobu uwzględnienia we wniosku różnic w poziomie efektywności poszczególnych państw członkowskich.

Na podstawie oceny skutków stwierdzono, że połączenie wariantów przyniesie następujące korzyści:

- zmniejszenie obciążenia administracyjnego, zwłaszcza dla małych zakładów lub przedsiębiorstw, uproszczenie i lepsze wdrożenie, w tym dostosowanie działań do zamierzonych celów;
- tworzenie miejsc pracy – do 2035 r. można by utworzyć ponad 170 000 bezpośrednich miejsc pracy, przy czym większości z nich nie można by przenieść poza terytorium UE;
- redukcja emisji gazów cieplarnianych – w okresie od 2015 do 2035 r. można by uniknąć emisji około 600 mln ton gazów cieplarnianych;
- pozytywny wpływ na konkurencyjność unijnych sektorów gospodarowania odpadami i recyklingu oraz pozytywne skutki dla przemysłu wytwórczego UE (ulepszone systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta, mniejsze ryzyko związane z dostępem do surowców);
- ponowne wprowadzenie do gospodarki UE surowców wtórnych, zmniejszające zależność UE od przywozu surowców.

Razem z wnioskiem ustawodawczym wydano notatkę analityczną uzupełniającą ocenę skutków. W notatce tej przeanalizowano dodatkowe opcje i warianty, aby w większym stopniu uwzględnić różne sytuacje wyjściowe poszczególnych państw członkowskich.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKÓW

3.1 Krótki opis proponowanych działań

Główne elementy wniosków w sprawie zmiany przepisów UE dotyczących odpadów:

- ujednoczenie definicji;

¹¹ COM(2014) 397.

- zwiększenie do 65 % celu w zakresie przygotowania odpadów komunalnych do ponownego użycia i recyklingu do 2030 r.;
- zwiększenie celów w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów opakowaniowych oraz uproszczenie wyznaczonych celów;
- stopniowe ograniczenie odsetka składowanych odpadów komunalnych do 10 % do 2030 r.;
- większa harmonizacja i uproszczenie ram prawnych dotyczących produktów ubocznych oraz utraty statusu odpadów;
- nowe środki propagujące zapobieganie powstawaniu odpadów, w tym odpadów żywnościowych, oraz ponowne użycie;
- wprowadzenie minimalnych warunków działalności na potrzeby rozszerzonej odpowiedzialności producenta;
- wprowadzenie systemu wczesnego ostrzegania w celu monitorowania zgodności z celami w zakresie recyklingu;
- uproszczenie i optymalizacja obowiązków sprawozdawczych;
- dostosowanie przepisów do art. 290 i 291 TFUE w sprawie aktów delegowanych i aktów wykonawczych.

3.2 Podstawa prawna i podstawa do działania

We wnioskach przedstawiono zmiany sześciu dyrektyw dotyczących gospodarowania różnymi rodzajami odpadów. Wnioski dotyczące zmiany dyrektywy 2008/98/WE, dyrektywy 1999/31/WE, dyrektywy 2000/53/WE, dyrektywy 2006/66/WE i dyrektywy 2012/19/UE są oparte na art. 192 ust. 1 TFUE, natomiast wniosek dotyczący zmiany dyrektywy 94/62/WE jest oparty na art. 114 TFUE.

W art. 11 ust. 2 dyrektywy 2008/98/WE określono 50-procentowy cel dotyczący przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów z gospodarstw domowych i podobnych odpadów oraz 70-procentowy cel dotyczący przygotowania do ponownego użycia, recyklingu i innych sposobów odzysku odpadów budowlanych i rozbiórkowych innych niż niebezpieczne; oba cele mają zostać osiągnięte do 2020 r. Zgodnie z art. 11 ust. 4 najpóźniej do dnia 31 grudnia 2014 r. Komisja musiała dokonać analizy tych celów, by w razie konieczności zwiększyć je lub rozważyć ustanowienie celów dla innych strumieni odpadów, z uwzględnieniem odpowiednich skutków środowiskowych, gospodarczych i społecznych wynikających z wyznaczenia tych celów. Zgodnie z przepisami art. 9 lit. c) do końca 2014 r. Komisja musiała ustanowić cele na rok 2020 w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i oddzielenia wytwarzania odpadów od wzrostu gospodarczego, na podstawie najlepszych dostępnych praktyk, w tym, w razie konieczności, zmienione wskaźniki, o których mowa w art. 29 ust. 4. I wreszcie, zgodnie z art. 37 ust. 4 w pierwszym sprawozdaniu sporządzonym do dnia 12 grudnia 2014 r. Komisja musiała dokonać oceny niektórych środków, w tym systemów odpowiedzialności producenta w przypadku konkretnych strumieni odpadów, celów liczbowych, wskaźników oraz środków związanych z recyklingiem oraz działaniami nakierowanymi na odzysk materiałów i energii, które mogą przyczynić się do skuteczniejszego wypełniania celów określonych w art. 1 i 4.

W art. 5 ust. 2 dyrektywy 1999/31/WE ustanowiono trzy cele odnoszące się do zmniejszenia ilości odpadów komunalnych ulegających biodegradacji trafiających na składowiska oraz zakazano umieszczania na składowiskach niektórych strumieni odpadów. Państwa członkowskie muszą zrealizować ostatni cel w zakresie zmniejszenia ilości odpadów

komunalnych ulegających biodegradacji trafiających na składowiska do dnia 16 lipca 2016 r. Zgodnie z art. 5 ust. 2 do dnia 16 lipca 2014 r. cel ten należy ponownie rozpatrzyć i potwierdzić go lub zmienić w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska oraz w świetle praktycznego doświadczenia zdobytego przez państwa członkowskie w związku z osiągnięciem dwóch poprzednich celów.

W art. 6 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE ustanowiono cele odnoszące się do odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych, które zgodnie z art. 6 ust. 5 mają być ustalane co pięć lat na podstawie praktycznych doświadczeń państw członkowskich oraz wyników badań naukowych i zastosowania metod oceny, takich jak ocena cyklu życia oraz analiza kosztów i korzyści.

3.3 Zasady pomocniczości i proporcjonalności

Wnioski są zgodne z zasadami pomocniczości i proporcjonalności określonymi w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Ograniczają się one do zmiany wymienionych wyżej dyrektyw, ponieważ zapewniają ramy ustanawiające wspólne cele, a jednocześnie pozostawiają państwom członkowskim swobodę w podejmowaniu decyzji co do konkretnych metod realizacji.

3.4 Dokumenty wyjaśniające

Komisja jest zdania, że dokumenty zawierające wyjaśnienie zastosowanych przez państwa członkowskie środków transpozycji dyrektyw są konieczne do poprawy jakości informacji dotyczących transpozycji dyrektyw.

Transpozycja przepisów dotyczących odpadów często przebiega w państwach członkowskich w sposób wysoce zdecentralizowany, również na poziomie regionalnym lub lokalnym, w formie wielu różnych aktów prawnych, zależnie od struktury administracyjnej danego państwa członkowskiego. W związku z tym, transponując zmienione dyrektywy, państwa członkowskie mogą być zmuszone do zmiany wielu różnych aktów prawnych na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym.

Wnioski dotyczą zmiany sześciu różnych dyrektyw w sprawie odpadów oraz wpływają na wiele prawnie wiążących zobowiązań, w tym przewidują kompleksową zmianę celów zawartych w dyrektywie 2008/98/WE, dyrektywie 1999/31/WE i dyrektywie 94/62/WE oraz uproszczenie dyrektywy 2000/53/WE, dyrektywy 2006/66/WE i dyrektywy 2012/19/UE. Jest to rozbudowany przegląd przepisów dotyczących odpadów, który może dotyczyć wielu krajowych aktów prawnych.

Zmienione cele w zakresie gospodarowania odpadami, zawarte w zmienionych dyrektywach, są ze sobą wzajemnie powiązane i w takim kształcie powinny zostać starannie przetransponowane do prawodawstwa krajowego, a następnie włączone do krajowych systemów gospodarowania odpadami.

Przepisy zmienionych dyrektyw będą dotyczyły wielu prywatnych i publicznych zainteresowanych stron z państw członkowskich oraz będą w znacznym stopniu wpływały na planowane inwestycje i przyszłą infrastrukturę systemów gospodarowania odpadami. Pełna i prawidłowa transpozycja zmienionych dyrektyw ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia ich celów (tj. ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, bardziej efektywnej gospodarki zasobami oraz zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego, jak również uniknięcia barier w handlu i zapobieżenia ograniczeniu konkurencji w UE).

Wymóg przedłożenia dokumentów wyjaśniających może stwarzać dodatkowe obciążenie administracyjne dla państw członkowskich. Takie dokumenty są jednak potrzebne, aby umożliwić skuteczną weryfikację kompletnej i prawidłowej transpozycji; weryfikacja ta jest

niezbędna ze wspomnianych wyżej przyczyn i żadne mniej uciążliwe środki nie zapewnią jej skutecznego przeprowadzenia. Ponadto dokumenty wyjaśniające mogą znacznie przyczynić się do zmniejszenia obciążenia administracyjnego Komisji związanego z monitorowaniem zgodności; bez tych dokumentów prześledzenie metod transpozycji we wszystkich państwach członkowskich wymagałoby znacznych zasobów i licznych kontaktów z organami krajowymi.

W związku z powyższym należy wymagać od państw członkowskich, aby wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji składały jeden lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między przepisami tych dyrektyw zmieniających przepisy UE dotyczące odpadów a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych.

3.5 Uprawnienia przekazane i wykonawcze Komisji

Uprawnienia przekazane i wykonawcze Komisji zostały określone, a odpowiednie procedury przyjmowania tych aktów zostały ustanowione w art. 1 ust. 4, 5, 6, 9, 11, 14, 15, 18, 19, 21, 22 wniosku dotyczącego dyrektywy 2008/98/WE, art. 1 ust. 4, 6, 7, 9, 10 wniosku dotyczącego dyrektywy 94/62/WE, art. 1 ust. 6 i ust. 7 wniosku dotyczącego dyrektywy 1999/31/WE i w proponowanych zmianach w art. 1 i 3 wniosku dotyczącego dyrektyw 2000/53/WE i 2012/19/UE.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wnioski nie będą miały wpływu na budżet Unii Europejskiej, dlatego też nie towarzyszy im ocena skutków finansowych przewidziana w art. 31 rozporządzenia finansowego (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002).

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹³,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Gospodarowanie odpadami w Unii należy ulepszyć w celu ochrony, zachowania i poprawy jakości środowiska naturalnego, ochrony zdrowia ludzkiego, zapewnienia ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych oraz wspierania gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (2) Cele określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE¹⁴ w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów powinny zostać zmienione, aby lepiej odzwierciedlać unijną ambicję przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym.
- (3) Wiele państw członkowskich musi jeszcze rozwinąć infrastrukturę konieczną do gospodarowania odpadami. Ważne jest zatem, aby ustanowić długofalowe cele polityczne w celu ukierunkowania środków i inwestycji, w szczególności poprzez zapobieganie tworzeniu się strukturalnego nadmiaru zdolności produkcyjnych do przetwarzania odpadów resztkowych i zablokowania materiałów nadających się do recyklingu na końcu hierarchii postępowania z odpadami.
- (4) Odpady komunalne stanowią w przybliżeniu od 7 do 10 % wszystkich odpadów wytwarzanych w Unii. Jest to jednak jeden z najbardziej złożonych strumieni odpadów i sposób gospodarowania nim zasadniczo świadczy o jakości całego systemu gospodarowania odpadami w danym kraju. Wyzwania związane z gospodarowaniem odpadami komunalnymi wynikają z wysoce złożonego i mieszanego składu tych

¹² Dz.U. C z , s. .

¹³ Dz.U. C z , s. .

¹⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

odpadów, bezpośredniego sąsiedztwa wytworzonych odpadów w stosunku do obywateli oraz ich bardzo wyraźnego wyeksponowania na widok publiczny. Wskutek tego gospodarowanie nimi wymaga wysoce złożonego systemu gospodarowania odpadami obejmującego efektywny system zbierania, czynnego zaangażowania obywateli i przedsiębiorstw, infrastruktury dostosowanej do konkretnego składu odpadów oraz kompleksowego systemu finansowania. Państwa, które stworzyły efektywne systemy gospodarowania odpadami komunalnymi, zazwyczaj osiągają lepsze wyniki pod względem gospodarki odpadami w ujęciu ogólnym.

- (5) Do dyrektywy 2008/98/WE należy włączyć definicje odpadów komunalnych, odpadów budowlanych i rozbiórkowych, procesu ostatecznego recyklingu oraz wypełniania wyrobisk, aby wyjaśnić zakres tych pojęć.
- (6) W celu zapewnienia, by wartości docelowe dla recyklingu opierały się na wiarygodnych i porównywalnych danych oraz w celu umożliwienia bardziej skutecznego monitorowania postępów w osiąganiu tych celów, definicja odpadów komunalnych w dyrektywie 2008/98/WE powinna być zgodna z definicją używaną do celów statystycznych przez Europejski Urząd Statystyczny i Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, na podstawie której to definicji państwa członkowskie przekazywały dane od kilku lat. Definicja odpadów komunalnych w tej dyrektywie jest neutralna w odniesieniu do publicznego lub prywatnego statusu podmiotu gospodarującego odpadami.
- (7) Państwa członkowskie powinny wprowadzić odpowiednie zachęty do stosowania hierarchii postępowania z odpadami, w szczególności za pomocą zachęt finansowych służących osiągnięciu celów niniejszej dyrektywy w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i ich recyklingu, takie jak podatki od składowania odpadów, opłaty za spalanie, systemy opłat proporcjonalnych do ilości wyrzucanych odpadów, systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz zachęty dla władz lokalnych.
- (8) W celu zagwarantowania podmiotom na rynku surowców wtórnych większej pewności co do statusu substancji lub przedmiotów jako odpadów lub nie-odpadów oraz promowania równych szans, należy ustanowić na poziomie Unii zharmonizowane warunki dla uznawania substancji lub przedmiotów za produkty uboczne, a odpadów, które zostały poddane procesowi odzysku, za niebędące już odpadami. W stosownych przypadkach, aby zapewnić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego lub wysoki poziomu ochrony środowiska w całej Unii, należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych ustanawiających szczegółowe kryteria dotyczące stosowania takich zharmonizowanych warunków dla niektórych odpadów, w tym do szczególnego zastosowania.
- (9) Systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta stanowią zasadniczy element efektywnego gospodarowania odpadami, ale ich skuteczność i wartość użytkowa w poszczególnych państwach członkowskich znacznie się różnią. Dlatego konieczne jest ustalenie minimalnych wymogów operacyjnych dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Wymogi te powinny obniżyć koszty i zwiększyć wydajność, a także zapewniać równe szanse, w tym dla małych i średnich przedsiębiorstw, oraz umożliwiać unikanie przeszkód dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Powinny one również przyczynić się do uwzględnienia w cenach produktów kosztów ich wycofania z eksploatacji i tworzyć zachęty dla producentów, by przy projektowaniu swoich produktów bardziej uwzględniali możliwości ich ponownego użycia i recyklingu. Wymogi te powinny dotyczyć zarówno nowych, jak i istniejących systemów rozszerzonej odpowiedzialności

producenta. Okres przejściowy jest jednak konieczny, aby istniejące systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta mogły dostosować swoje struktury i procedury do nowych wymogów.

- (10) Zapobieganie powstawaniu odpadów jest najbardziej skutecznym sposobem na poprawę efektywności wykorzystania zasobów i zmniejszenie oddziaływania odpadów na środowisko naturalne. Ważne jest zatem, aby państwa członkowskie podjęły odpowiednie środki służące zapobieganiu powstawaniu odpadów oraz monitorowaniu i ocenie postępów we wdrażaniu tych środków. Aby zapewnić jednolitą ocenę ogólnych postępów we wdrażaniu środków zapobiegających powstawaniu odpadów, należy ustanowić wspólne wskaźniki.
- (11) Substancje pochodzenia roślinnego z przemysłu rolno-spożywczego oraz żywność niepochodząca od zwierząt nieprzeznaczone już do spożycia przez ludzi, ale przeznaczone do stosowania jako pasza, podlegają przepisom rozporządzenia (WE) nr 767/2009¹⁵ i nie są uznawane za odpady do celów tego rozporządzenia. Dyrektywa 2008/98/WE nie powinna zatem mieć zastosowania do takich produktów i substancji stosowanych jako pasza i należy odpowiednio wyjaśnić zakres tej dyrektywy.
- (12) Państwa członkowskie powinny wprowadzić środki w celu zapobiegania marnowaniu żywności zgodnie z programem działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030 przyjętym przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 25 września 2015 r., a w szczególności aby zrealizować jego cel polegający na zmniejszeniu o połowę ilości odpadów spożywczych do 2030 r. Środki te powinny mieć na celu ograniczenie wytwarzania odpadów spożywczych w produkcji podstawowej, przetwórstwie i produkcji, w sprzedaży detalicznej i dystrybucji żywności, w restauracjach i usługach gastronomicznych oraz w gospodarstwach domowych. Biorąc pod uwagę środowiskowe i gospodarcze korzyści wynikające z zapobiegania marnowaniu żywności, państwa członkowskie powinny ustanowić szczególne środki zapobiegające powstawaniu odpadów spożywczych oraz mierzyć postępy w ograniczaniu marnotrawienia żywności. Dla ułatwienia wymiany dobrych praktyk w całej UE, zarówno między państwami członkowskimi, jak i między podmiotami prowadzącymi przedsiębiorstwa spożywcze, należy określić jednolitą metodę dokonywania takich pomiarów. Sprawozdania dotyczące poziomów odpadów spożywczych powinny być przygotowywane co dwa lata.
- (13) Odpady przemysłowe, niektóre części odpadów handlowych i wydobywczych są bardzo zróżnicowane pod względem składu i objętości oraz w bardzo różnym stopniu zależą od struktury gospodarczej państwa członkowskiego, struktury sektora przemysłu lub handlu wytwarzającego odpady i od nasilenia działalności przemysłowej lub handlowej na określonym obszarze geograficznym. W odniesieniu do większości odpadów przemysłowych i wydobywczych odpowiednim rozwiązaniem jest zatem podejście ukierunkowane na daną branżę z wykorzystaniem dokumentów referencyjnych dotyczących najlepszych dostępnych technik (BAT) i podobnych instrumentów w celu rozwiązania konkretnych problemów z gospodarowaniem danym

¹⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylające dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (Dz.U. L 229 z 1.9.2009, s. 1).

rodzajem odpadów¹⁶. Przemysłowe i handlowe odpady opakowaniowe powinny jednak nadal podlegać wymogom dyrektywy 94/62/WE i dyrektywy 2008/98/WE, w tym odpowiednim zmianom tych wymogów.

- (14) Aby przynieść wymierne korzyści środowiskowe, gospodarcze i społeczne, cele w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych muszą być bardziej ambitnie.
- (15) Stopniowe podnoszenie obowiązujących obecnie celów w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych powinno zagwarantować ponowne użycie i skuteczny recykling wartościowych dla gospodarki materiałów odpadowych oraz przywracanie europejskiej gospodarce wartościowych materiałów zawartych w odpadach, co oznacza postęp w realizacji inicjatywy na rzecz surowców¹⁷ i w tworzeniu gospodarki o obiegu zamkniętym.
- (16) Między państwami członkowskimi występują duże różnice w obszarze gospodarowania odpadami, a zwłaszcza w odniesieniu do recyklingu odpadów komunalnych. W celu uwzględnienia tych różnic państwa członkowskie, których poziom recyklingu odpadów komunalnych w 2013 r. był niższy niż 20 % według danych Eurostatu, powinny mieć więcej czasu na osiągnięcie celów w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu wyznaczonych na rok 2025 i 2030. W kontekście średnich wskaźników postępów rocznych odnotowywanych w państwach członkowskich w ciągu ostatnich piętnastu lat, aby osiągnąć te cele, wspomniane państwa członkowskie powinny zwiększyć swoje możliwości recyklingu do poziomów znacznie wyższych od średnich osiągniętych w ostatnich latach. Aby zagwarantować stałe postępy w realizacji celów oraz wypełnienie luk we wdrażaniu w stosownym czasie, państwa członkowskie, którym zostanie przyznany dodatkowy czas, powinny realizować cele śródkresowe i ustanowić plan wdrażania.
- (17) W celu zapewnienia wiarygodności zbieranych danych dotyczących przygotowania do ponownego użycia konieczne jest ustanowienie wspólnych zasad dotyczących sprawozdawczości. Jednocześnie należy ustanowić bardziej precyzyjne zasady, w jaki sposób państwa członkowskie powinny zgłaszać to, co jest rzeczywiście poddawane recyklingowi i może być zaliczane na poczet realizacji celów w zakresie recyklingu. W związku z tym sprawozdawczość dotycząca realizacji celów w zakresie recyklingu musi zasadniczo opierać się na ilościach odpadów poddawanych procesowi ostatecznego recyklingu. Aby ograniczyć obciążenia administracyjne, państwa członkowskie powinny być upoważnione, pod pewnymi ścisłymi warunkami, do zgłaszania współczynników recyklingu na podstawie wydajności sortowni odpadów. Ubytek masy materiałów lub substancji wynikający z fizycznych lub chemicznych procesów transformacji i będący nieodłącznym elementem procesu ostatecznego recyklingu, nie powinien być odejmowany od masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.

¹⁶ Działalność przemysłowa jest objęta dokumentami referencyjnymi dotyczącymi najlepszych dostępnych technik (BAT) sporządzanymi na podstawie dyrektywy 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17), które zawierają informacje na temat zapobiegania zużyciu zasobów i wytwarzaniu odpadów, ponownego użycia, recyklingu i odzysku. Przeprowadzany aktualnie przegląd dokumentów referencyjnych BAT oraz przyjęcie przez Komisję konkluzji dotyczących BAT umocnią wpływ tych dokumentów na praktyki przemysłowe, co skutkuje zwiększeniem zasobooszczędności oraz podniesieniem poziomu recyklingu i odzysku odpadów.

¹⁷ COM(2008) 699 oraz COM(2014) 297.

- (18) Aby obliczać, czy cele w zakresie przygotowania do ponownego użycia i recyklingu są osiągalne, państwa członkowskie powinny mieć możliwość uwzględnienia produktów i komponentów, które są przygotowywane do ponownego użycia przez uznane podmioty zajmujące się przygotowywaniem do ponownego użycia oraz przez systemy zwrotu kaucji i recyklingu metali, który odbywa się w związku ze spalaniem. W celu zagwarantowania jednolitych obliczeń tych danych Komisja przyjmie szczegółowe zasady dotyczące identyfikacji uznanych podmiotów zajmujących się przygotowaniem do ponownego użycia i systemów zwrotu kaucji oraz kryteriów jakości dla metali pochodzących z recyklingu oraz zasady dotyczące zbierania, weryfikacji i zgłaszania danych.
- (19) Aby zapewnić lepsze, bardziej terminowe i jednolite wdrożenie przepisów niniejszej dyrektywy oraz przewidzieć niedociągnięcia we wdrażaniu, należy utworzyć system wczesnego ostrzegania, umożliwiający wykrycie uchybień i podjęcie działań przed upływem terminów realizacji celów.
- (20) Wywiązanie się z obowiązku utworzenia systemów selektywnej zbiórki papieru, metalu, tworzyw sztucznych i szkła ma zasadnicze znaczenie dla zwiększenia współczynników przygotowania do ponownego użycia i recyklingu w państwach członkowskich. Ponadto bioodpady powinny być zbierane oddzielnie, aby umożliwić zwiększenie współczynników przygotowania do ponownego użycia i recyklingu oraz zapobiegać zanieczyszczeniu suchych materiałów nadających się do recyklingu.
- (21) Odpowiednie gospodarowanie odpadami niebezpiecznymi nadal stanowi problem w Unii, a dane dotyczące przetwarzania tych odpadów są niepełne. Należy zatem wzmocnić mechanizmy prowadzenia ewidencji i identyfikowalności poprzez utworzenie elektronicznych rejestrów odpadów niebezpiecznych w państwach członkowskich. Aby uprościć prowadzenie ewidencji przez przedsiębiorstwa i organy administracji oraz poprawić monitoring przepływu strumieni odpadów w Unii, elektroniczne gromadzenie danych należy w stosownych przypadkach rozszerzyć na inne rodzaje odpadów.
- (22) W niniejszej dyrektywie wyznaczono długoterminowe cele dla unijnej gospodarki odpadami i przedstawiono jasne wskazówki dla przedsiębiorców i państw członkowskich dotyczące inwestycji niezbędnych do realizacji celów niniejszej dyrektywy. Przy opracowywaniu krajowych strategii gospodarowania odpadami i planowaniu inwestycji w infrastrukturę gospodarowania odpadami państwa członkowskie powinny robić dobry użytek z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych zgodnie z hierarchią odpadów, wspierając zapobieganie powstawaniu odpadów, ponowne użycie i recykling.
- (23) Niektóre surowce mają ogromne znaczenie dla gospodarki Unii, a ich dostawa wiąże się z wysokim ryzykiem. W celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw tych surowców oraz zgodnie z inicjatywą na rzecz surowców i założeniami oraz celami europejskiego partnerstwa innowacji w dziedzinie surowców państwa członkowskie powinny wprowadzić środki służące możliwie najlepszemu gospodarowaniu odpadami zawierającymi znaczne ilości tych surowców z uwzględnieniem wykonalności ekonomicznej i technicznej oraz korzyści dla środowiska. Komisja sporządziła wykaz surowców krytycznych dla UE¹⁸. Wykaz ten podlega regularnej weryfikacji przez Komisję.

¹⁸ COM(2014) 297.

- (24) W celu dalszego wspierania skutecznej realizacji inicjatywy na rzecz surowców państwa członkowskie powinny również promować ponowne użycie produktów stanowiących główne źródła surowców. Powinny także włączyć do swoich planów gospodarki odpadami stosowne środki na poziomie krajowym w odniesieniu do zbiórki i odzysku odpadów zawierających znaczne ilości tych surowców. Środki te powinny być włączone do planów gospodarki odpadami, kiedy będą one aktualizowane po raz pierwszy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy. Komisja będzie udzielać informacji dotyczących odpowiednich grup produktów i strumieni odpadów na poziomie UE. Przepis ten nie wyklucza wprowadzenia przez państwa członkowskie środków w odniesieniu do innych surowców uznawanych za istotne dla gospodarki krajowej.
- (25) Zaśmiecanie ma bezpośrednie szkodliwe skutki dla środowiska i dobrostanu obywateli oraz generuje wysokie koszty sprzątanania, które stanowią niepotrzebne obciążenie ekonomiczne dla społeczeństwa. Wprowadzenie szczególnych środków w planach gospodarki odpadami i odpowiednie ich egzekwowanie przez właściwe organy powinno pomóc w wyeliminowaniu tego problemu.
- (26) W celu zmniejszenia obciążeń regulacyjnych dla małych zakładów lub przedsiębiorstw, należy wprowadzić uproszczenie wymogów w zakresie rejestracji dla małych zakładów lub przedsiębiorstw zbierających lub transportujących małe ilości odpadów innych niż odpady niebezpieczne. Może istnieć konieczność dostosowania progu dla ilości takich odpadów przez Komisję.
- (27) Sprawozdania z wykonania, sporządzane przez państwa członkowskie co trzy lata, nie okazały się skutecznym narzędziem weryfikacji zgodności z przepisami i prawidłowego wdrażania, spowodowały natomiast zbędne obciążenia administracyjne. Należy zatem uchylić przepisy zobowiązujące państwa członkowskie do sporządzania takich sprawozdań. Zamiast tego monitorowanie przestrzegania przepisów powinno się opierać wyłącznie na danych statystycznych, które państwa członkowskie co roku przekazują Komisji.
- (28) Dane statystyczne zgłaszane przez państwa członkowskie są niezbędne dla Komisji do oceny przestrzegania przepisów dotyczących odpadów w państwach członkowskich. Należy poprawić jakość, wiarygodność i porównywalność statystyk dzięki wprowadzeniu jednego punktu wprowadzania wszystkich danych dotyczących odpadów, zlikwidowaniu przestarzałych wymogów w zakresie sprawozdawczości, przeprowadzeniu analizy porównawczej krajowych metod sprawozdawczości i wprowadzeniu kontroli jakości danych. W związku z tym w sprawozdaniach na temat osiągnięcia celów określonych w przepisach dotyczących odpadów, państwa członkowskie wykorzystują najnowszą metodę opracowaną przez Komisję i krajowe urzędy statystyczne państw członkowskich.
- (29) W celu uzupełnienia lub zmiany dyrektywy 2008/98/WE uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu powinny zostać przekazane Komisji w odniesieniu do art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, art. 11a ust. 2 i 6, art. 26, art. 27 ust. 1 i 4 oraz art. 38 ust. 1-3. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (30) Aby zapewnić jednolite warunki wykonania dyrektywy 2008/98/WE, należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do art. 9 ust. 4 i 5, art. 33 ust. 2, art.

35 ust. 5 i art. 37 ust. 6. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹⁹.

- (31) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2008/98/WE.
- (32) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających²⁰ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (33) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie poprawa gospodarowania odpadami w Unii, a tym samym przyczynienie się do ochrony, zachowania i poprawy jakości środowiska, dobrego stanu ekologicznego mórz oraz bezpieczeństwa produktów żywnościowych pochodzących z morza poprzez zmniejszenie ilości odpadów morskich, a także ostrożnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych w całej Unii, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ale ze względu na rozmiary lub skutki działań, możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany

W dyrektywie 2008/98/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 2 dodaje się lit. e) w brzmieniu:

„e) materiały paszowe zgodnie z definicją w art. 3 ust. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009(*)).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylające dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (Dz.U. L 229 z 1.9.2009, s. 1).”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się pkt 1a) w brzmieniu:

„1a) »odpady komunalne« oznaczają

¹⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

²⁰ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- (a) odpady zmieszane i odpady selektywnie zebrane z gospodarstw domowych, w tym:
 - papier i tekturę, szkło, metale, tworzywa sztuczne, bioodpady, drewno, tekstylia, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, zużyte baterie i akumulatory;
 - odpady wielkogabarytowe, w tym AGD, materace, meble;
 - odpady ogrodnicze, w tym liście i ściętą trawę;
- (b) odpady zmieszane i odpady selektywnie zebrane z innych źródeł, które są porównywalne do odpadów z gospodarstw domowych pod względem charakteru, składu i ilości;
- (c) odpady ze sprzątnięcia placów miejskich i odpady z czyszczenia ulic, włączając zmiotki z ulic, zawartość pojemników na nieczystości oraz odpady z pielęgnacji parków i ogrodów.

Odpady komunalne nie obejmują odpadów z sieci kanalizacyjnej i z oczyszczalni ścieków, w tym osadu ściekowego oraz odpadów budowlanych i rozbiórkowych;”;

b) dodaje się pkt 2a) w brzmieniu:

„2a) »odpady inne niż niebezpieczne« oznaczają odpady niewykazujące żadnej z właściwości niebezpiecznych wymienionych w załączniku III;”;

c) pkt 4) otrzymuje brzmienie:

„4) »bioodpady« oznaczają ulegające biodegradacji odpady ogrodowe i parkowe, odpady spożywcze i kuchenne z gospodarstw domowych, restauracji, placówek zbiorowego żywienia i handlu detalicznego i porównywalne odpady z zakładów przetwórstwa spożywczego oraz inne odpady o podobnych właściwościach biodegradacyjnych, porównywalne pod względem charakteru, składu i ilości;”;

d) dodaje się pkt 4a) w brzmieniu:

„4a) »odpady budowlane i rozbiórkowe« oznaczają odpady należące do kategorii odpadów z budowy i rozbiórki, o których mowa w wykazie odpadów przyjętym zgodnie z art. 7;”;

e) pkt 16) otrzymuje brzmienie:

„16) »przygotowanie do ponownego użycia« oznacza procesy odzysku polegające na sprawdzeniu, czyszczeniu lub naprawie, w ramach których odpady, produkty lub składniki produktów, które zostały zebrane przez uznany podmiot zajmujący się przygotowaniem do ponownego użycia lub w ramach systemów zwrotu kaucji, są przygotowywane do tego, by mogły być ponownie wykorzystywane bez jakichkolwiek innych czynności przetwarzania wstępnego;”;

f) dodaje się punkty 17a) i 17b) w brzmieniu:

„17a) »proces ostatecznego recyklingu« oznacza proces recyklingu, który zaczyna się, kiedy nie jest już konieczna dalsza operacja sortowania mechanicznego i materiały odpadowe zostają wprowadzone do procesu produkcyjnego i ponownie przetworzone na produkty, materiały lub substancje;

17b) »wypełnianie wyrobisk« oznacza proces odzysku, w ramach którego odpowiednie odpady są wykorzystywane do rekultywacji obszarów, na których prowadzone były roboty ziemne, lub do celów inżynierskich na potrzeby

architektury krajobrazu lub budownictwa zamiast innych materiałów niebędących odpadami, które w innym wypadku zostałyby użyte do tego celu;”;

3) w art. 4 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie wykorzystują odpowiednie instrumenty ekonomiczne w celu stworzenia zachęt do stosowania hierarchii postępowania z odpadami.

Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie dotyczące szczegółowych instrumentów wprowadzonych zgodnie z niniejszym ustępem do dnia [wstawić datę osiemnaście miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy], a następnie co pięć lat, począwszy od tej daty.”;

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby substancja lub przedmiot, powstające w wyniku procesu produkcyjnego, którego podstawowym celem nie jest produkowanie tych substancji lub przedmiotów, nie były uznawane za odpad, ale za produkt uboczny, jeżeli spełnione są następujące warunki:”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38a w celu określenia szczegółowych kryteriów dotyczących stosowania warunków określonych w ust. 1 do określonych substancji lub przedmiotów.”;

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach technicznych przyjętych zgodnie z ust. 1 zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego(*), w przypadkach, gdy ta dyrektywa tego wymaga.

(*) Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1.”;

5) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wstępne i lit. a) otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby odpady, które zostały poddane procesowi odzysku, przestały być uznawane za odpady, jeżeli spełniają następujące warunki:

a) dana substancja lub przedmiot mogą być wykorzystywane do konkretnych celów;”;

(ii) skreśla się akapit drugi;

b) ust. 2, 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38a w celu określenia szczegółowych kryteriów dotyczących stosowania warunków określonych w ust. 1 do określonych odpadów. W stosownych przypadkach te szczegółowe kryteria obejmują wartości dopuszczalne zanieczyszczeń i uwzględniają jakiegokolwiek potencjalne niekorzystne oddziaływanie substancji lub przedmiotu na środowisko naturalne.

3. Odpady, które przestały być uznawane za odpady zgodnie z ust. 1, można uznać za przygotowane do ponownego użycia, recyklingu lub odzysku do celów obliczenia realizacji celów określonych odpowiednio w niniejszej dyrektywie, dyrektywie 94/62/WE, dyrektywie 2000/53/WE, dyrektywie 2006/66/WE i dyrektywie 2012/19/UE Parlamentu Europejskiego i Rady(*), jeżeli zostały one poddane przygotowaniu do ponownego użycia, recyklingu lub odzysku zgodnie z tymi dyrektywami.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach technicznych przyjętych na mocy ust. 1, zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady, gdy ta dyrektywa tego wymaga.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (WEEE) (Dz.U. L 197 z 24.7.2012, s. 38).”;

6) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38a w celu ustanowienia wykazu odpadów.”;

b) skreśla się ust. 5;

7) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Środki takie mogą również obejmować ustanowienie systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, określające szczególne obowiązki operacyjne i finansowe producentów produktów.”;

b) w ust. 2 drugie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Środki te mogą zachęcać między innymi do opracowywania, produkcji i wprowadzania do obrotu produktów nadających się do wielokrotnego użycia, które są technicznie trwałe i które, po tym jak stają się odpadami, nadają się do przygotowania do ponownego użycia i recyklingu, co ułatwia właściwe stosowanie hierarchii postępowania z odpadami. Środki te powinny uwzględniać wpływ produktów w całym cyklu ich życia.”;

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Komisja organizuje wymianę informacji między państwami członkowskimi a podmiotami zaangażowanymi w systemy odpowiedzialności producenta na temat praktycznego wdrożenia wymogów określonych w art. 8a oraz na temat najlepszych praktyk, aby zapewnić odpowiednie zarządzanie i współpracę transgraniczną w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Obejmuje ona, między innymi, wymianę informacji na temat cech organizacyjnych i nadzorowania systemów odpowiedzialności producenta, wyboru podmiotów gospodarujących odpadami i zapobiegania powstawaniu odpadów. Komisja publikuje wyniki wymiany informacji.”;

8) dodaje się artykuł 8a w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Ogólne wymagania dotyczące systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta

1. Państwa członkowskie dopilnowują, by systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowione zgodnie z art. 8 ust. 1:

- w wyraźny sposób określały role i obowiązki producentów produktów, wprowadzających towary do obrotu w Unii, organizacji wdrażających w ich imieniu systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta, prywatnych lub publicznych podmiotów gospodarujących odpadami, władz lokalnych oraz, w stosownych przypadkach, uznanych podmiotów zajmujących się przygotowaniem do ponownego użycia;
- określały wymierne cele w zakresie gospodarowania odpadami zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami w celu osiągnięcia przynajmniej celów ilościowych istotnych dla systemu zgodnie z niniejszą dyrektywą, dyrektywą 94/62/WE, dyrektywą 2000/53/WE, dyrektywą 2006/66/WE oraz dyrektywą 2012/19/UE;
- określały system sprawozdawczy służący do zbierania danych dotyczących produktów wprowadzanych do obrotu w Unii przez producentów objętych systemem rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Gdy produkty te stają się odpadami, system sprawozdawczy zapewnia gromadzenie danych na temat zbiórki i przetwarzania tych odpadów, określając, w stosownych przypadkach, przepływy materiałów odpadowych;
- zapewnia równe traktowanie i niedyskryminację poszczególnych producentów produktów oraz w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw.

2. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by posiadacze odpadów objęci systemami rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionymi zgodnie z art. 8 ust. 1 byli informowani o dostępnych systemach zbierania odpadów oraz zapobieganiu powstawaniu odpadów. Państwa członkowskie podejmują również środki w celu stworzenia zachęt dla posiadaczy odpadów do uczestnictwa w systemach selektywnej zbiórki, przede wszystkim poprzez bodźce ekonomiczne i regulacje, w stosownych przypadkach.

3. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by wszystkie organizacje utworzone w celu realizacji zobowiązań rozszerzonej odpowiedzialności producenta w imieniu producenta produktów:

- a) miały jasno określony zasięg geograficzny, produktowy i materiałowy;
- b) posiadały środki operacyjne i finansowe niezbędne do wypełnienia swoich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta;
- c) wprowadziły odpowiedni mechanizm samokontroli, wspierany przez regularne niezależne kontrole w celu oceny:
 - zarządzania finansami w danej organizacji, w tym zgodności z wymogami określonymi w ust. 4 lit. a) i b);
 - jakości danych zgromadzonych i zgłoszonych zgodnie z ust. 1 tiret trzecie i wymogami rozporządzenia (WE) nr 1013/2006;
- d) udostępniały publicznie informacje na temat:
 - swojej struktury własności i członkostwa;

- wkładów finansowych płaconych przez producentów;
- procedury selekcji podmiotów gospodarujących odpadami.

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by wysokość wkładów finansowych płaconych przez producentów w celu przestrzegania ich zobowiązań wynikających z rozszerzonej odpowiedzialności producenta:

a) pokrywała całość kosztów gospodarowania odpadami dla produktów wprowadzanych przez nich na rynek unijny, w tym wszystkie następujące elementy:

- koszty operacji selektywnej zbiórki, sortowania oraz przetwarzania wymaganych do spełnienia celów w zakresie gospodarowania odpadami, o których mowa w ust. 1 tiret drugie, po uwzględnieniu dochodów z ponownego użycia lub sprzedaży surowców wtórnych pochodzących z ich produktów;
- koszty zapewniania odpowiednich informacji dla posiadaczy odpadów zgodnie z ust. 2;
- koszty gromadzenia danych i sprawozdawczości zgodnie z ust. 1 tiret trzecie;

b) była zróżnicowana na podstawie rzeczywistych kosztów wycofania z użytku poszczególnych produktów lub grup podobnych produktów, zwłaszcza przy uwzględnieniu możliwości ich ponownego użycia i recyklingu;

c) opierała się na zoptymalizowanych kosztach usług świadczonych w przypadku gdy publiczne podmioty gospodarujące odpadami są odpowiedzialne za realizację zadań operacyjnych na rzecz systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

5. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie ramy monitorowania i egzekwowania w celu zagwarantowania, by producenci produktów przestrzegali swoich zobowiązań wynikających z rozszerzonej odpowiedzialności producenta, środki finansowe były właściwie wykorzystywane, a wszystkie podmioty zaangażowane we wdrożenie systemu przekazywały wiarygodne dane.

Jeżeli na terytorium danego państwa członkowskiego wiele organizacji realizuje w imieniu producentów zobowiązania wynikające z systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, to państwo członkowskie ustanawia niezależny organ nadzorujący realizację zobowiązań wynikających z rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

6. Państwa członkowskie ustanawiają platformę do regularnego dialogu pomiędzy podmiotami zaangażowanymi we wdrażanie systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, w tym prywatnych lub publicznych podmiotów gospodarujących odpadami, władz lokalnych oraz, w stosownych przypadkach, uznanych podmiotów zajmujących się przygotowaniem do ponownego użycia.

7. Państwa członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, by systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta, które zostały ustanowione przed dniem [wstawić datę osiemnaście miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy], były zgodne z przepisami niniejszego artykułu w terminie dwudziestu czterech miesięcy od tej daty.”;

9) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Zapobieganie powstawaniu odpadów

1. Państwa członkowskie podejmują środki służące zapobieganiu powstawaniu odpadów. Środki te:

- zachęcają do korzystania z produktów, które są zasobooszczędne, trwałe, nadające się do naprawy i recyklingu;
- określają i są ukierunkowane na produkty, które są głównymi źródłami surowców o dużym znaczeniu dla gospodarki Unii i których dostawa wiąże się z wysokim ryzykiem w celu niedopuszczenia, aby materiały te stały się odpadami;
- zachęcają do tworzenia systemów wspierających ponowne użycie, w szczególności w odniesieniu do sprzętu elektrycznego i elektronicznego, tekstyliów i mebli;
- ograniczają wytwarzanie odpadów w procesach związanych z produkcją przemysłową, wydobywaniem minerałów oraz odpadów z budowy i rozbiórki, przy uwzględnieniu najlepszych dostępnych technik;
- ograniczają wytwarzanie odpadów żywnościowych w produkcji podstawowej, przetwórstwie i produkcji, w sprzedaży detalicznej i dystrybucji żywności, w restauracjach i usługach gastronomicznych oraz w gospodarstwach domowych.

2. Państwa członkowskie monitorują i oceniają wdrażanie środków zapobiegających powstawaniu odpadów. W tym celu wykorzystują odpowiednie jakościowe lub ilościowe wskaźniki i cele, w szczególności dotyczące ilości odpadów komunalnych na mieszkańca, które są unieszkodliwiane lub poddawane odzyskowi energii.

3. Państwa członkowskie monitorują i oceniają wdrażanie swoich środków zapobiegających powstawaniu odpadów żywnościowych poprzez pomiar poziomów marnotrawienia żywności na podstawie metody określonej zgodnie z ust. 4.

4. Komisja może przyjąć akty wykonawcze w celu ustanowienia wskaźników do pomiaru ogólnych postępów we wdrażaniu środków zapobiegających powstawaniu odpadów. Aby zagwarantować jednolity pomiar poziomów marnotrawienia żywności, Komisja przyjmie akt wykonawczy w celu ustanowienia wspólnej metody, obejmującej minimalne wymogi jakości. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2.

5. Europejska Agencja Środowiska co roku publikuje sprawozdanie opisujące postępy każdego państwa członkowskiego i całej Unii w zapobieganiu powstawaniu odpadów, w tym postępy w zakresie oddzielenia wytwarzania odpadów od wzrostu gospodarczego oraz przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym.”;

10) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu wspierania przygotowania do ponownego użycia produktów, zwłaszcza poprzez zachęcanie do tworzenia i wspierania sieci ponownego użycia i napraw oraz ułatwienie dostępu takich sieci do punktów zbierania odpadów oraz wspieranie wykorzystania

instrumentów ekonomicznych, kryteriów udzielania zamówień, celów ilościowych lub innych środków.

Państwa członkowskie podejmują środki wspierające wysoką jakość recyklingu i w tym celu wprowadzają selektywną zbiórkę odpadów, jeżeli jest to wykonalne z punktu widzenia technicznego, ekonomicznego i środowiskowego oraz właściwe w celu spełnienia niezbędnych norm jakości dla odpowiednich sektorów recyklingu i osiągnięcia celów określonych w ust. 2.”;

b) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie podejmują środki wspierające systemy sortowania odpadów budowlanych i rozbiórkowych oraz przynajmniej dla: drewna, kruszyw, metalu, szkła i gipsu.”;

c) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) do 2020 r. przygotowanie do ponownego użycia, recyklingu i wypełniania wyrobisk w odniesieniu do innych niż niebezpieczne odpadów budowlanych i rozbiórkowych, z wyjątkiem materiału występującego w stanie naturalnym zgodnie z definicją zawartą w kategorii 17 05 04 wykazu odpadów, zostanie zwiększone wagowo do minimum 70 %;”;

d) w ust. 2 dodaje się lit. c) i d) w brzmieniu:

„c) do 2025 r. przygotowanie do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych zostanie zwiększone wagowo do co najmniej 60 %;

d) do 2030 r. przygotowanie do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych zostanie zwiększone wagowo do co najmniej 65 %.”;

e) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Estonia, Grecja, Chorwacja, Łotwa, Malta, Rumunia i Słowacja mogą otrzymać pięć dodatkowych lat na osiągnięcie celów, o których mowa w ust. 2 lit. c) i d). Państwo członkowskie powiadamia Komisję o zamiarze skorzystania z tego przepisu najpóźniej 24 miesiące przed upływem odpowiednich terminów określonych w ust. 2 lit. c) i d). W przypadku przedłużenia terminu państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zwiększenia przygotowania do ponownego użycia i recyklingu odpadów komunalnych do co najmniej 50 % i 60 % wagowo, odpowiednio do roku 2025 i 2030.

Do powiadomienia należy dołączyć plan wdrażania przedstawiający środki konieczne do zapewnienia zgodności z celami przed upływem nowego terminu. Plan powinien również zawierać szczegółowy harmonogram wdrażania proponowanych środków oraz ocenę ich oczekiwanych skutków.

4. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja analizuje cel określony w ust. 2 lit. d) pod kątem jego zwiększenia i rozważa określenie celów dla innych strumieni odpadów. W tym celu sprawozdanie Komisji, w stosownym przypadku z załączonym do niego wnioskiem, zostaje przesłane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;

f) skreśla się ust. 5.

11) dodaje się artykuł 11a w brzmieniu:

„*Artykuł 11a*

Zasady obliczania stopnia realizacji celów ustanowionych w art. 11

„1. Do celów obliczania czy cele określone w art. 11 ust. 2 lit. c) i d) oraz art. 11 ust. 3 zostały osiągnięte:

a) wagę odpadów komunalnych poddanych recyklingowi należy rozumieć jako wagę odpadów wprowadzanych w procesie ostatecznego recyklingu;

b) wagę odpadów komunalnych przygotowanych do ponownego użycia należy rozumieć jako wagę odpadów komunalnych, które zostały odzyskane lub zebrane przez uznany podmiot zajmujący się przygotowaniem do ponownego użycia oraz przeszły wszystkie niezbędne czynności w zakresie sprawdzania, oczyszczania i naprawy umożliwiające ponowne użycie bez dalszego sortowania i przetwarzania wstępnego;

c) państwa członkowskie mogą uwzględniać produkty i części składowe przygotowywane do ponownego użycia przez uznane podmioty zajmujące się przygotowaniem do ponownego użycia lub w ramach uznanych systemów zwrotu kaucji. Do obliczenia skorygowanego współczynnika odpadów komunalnych przygotowanych do ponownego użycia i recyklingu z uwzględnieniem wagi produktów i części składowych przygotowanych do ponownego użycia, państwa członkowskie wykorzystują zweryfikowane dane uzyskane od wspomnianych podmiotów i stosują wzór podany w załączniku VI.

2. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 1 lit. b) i c) oraz załącznika VI Komisja, zgodnie z art. 38a, przyjmuje akty delegowane ustanawiające minimalne wymogi jakościowe i wymogi operacyjne dotyczące identyfikacji uznanych podmiotów zajmujących się przygotowaniem do ponownego użycia oraz uznanych systemów zwrotu kaucji, w tym szczegółowe zasady gromadzenia, weryfikacji i przekazywania danych.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 wagę odpadów po każdej operacji sortowania można zgłosić jako wagę odpadów komunalnych poddanych recyklingowi, pod warunkiem że:

a) takie odpady będące produktem sortowania są wprowadzane do procesu ostatecznego recyklingu;

b) waga materiałów lub substancji, które nie są poddawane procesowi ostatecznego recyklingu i które są unieszkodliwiane lub poddawane odzyskowi energii, stanowi mniej niż 10 % całkowitej wagi odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.

4. Państwa członkowskie ustanawiają skuteczny system kontroli jakości i identyfikowania odpadów komunalnych, aby zapewnić spełnienie warunków określonych w ust. 3 lit. a) i b). System ten może obejmować elektroniczne rejestry utworzone na podstawie art. 35 ust. 4, specyfikacje techniczne wymogów jakościowych dotyczących sortowanych odpadów albo wszelkie inne równoważne środki zapewniające wiarygodność i dokładność gromadzonych danych na temat odpadów pochodzących z recyklingu.

5. Do celów obliczenia, czy cele ustanowione w art. 11 ust. 2 lit. c) i d) i art. 11 ust. 3 zostały osiągnięte, państwa członkowskie mogą uwzględnić recykling metali, który odbywa się w związku ze spalaniem, proporcjonalnie do ilości spalanych odpadów komunalnych, pod warunkiem że te metale poddane recyklingowi spełniają określone wymogi jakościowe.

6. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania ust. 5, Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 38a ustanawiające wspólną metodę obliczania masy metali poddanych recyklingowi w związku ze spalaniem, w tym kryteria jakości dla metali pochodzących z recyklingu.

7. Odpady przekazane innemu państwu członkowskiemu w celu przygotowania do ponownego użycia, recyklingu lub wypełniania wyrobisk w tym innym państwie członkowskim mogą być zaliczone na poczet realizacji celów określonych w art. 11 ust. 2 i 3 przez to państwo członkowskie, w którym zostały zebrane.

8. Odpady wywiezione z Unii w celu przygotowania do ponownego użycia lub recyklingu są zaliczane na poczet realizacji celów ustanowionych w art. 11 ust. 2 i 3 przez państwo członkowskie, w którym je zebrano, jeśli wymogi określone w ust. 4 są spełnione oraz gdy, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 eksporter może udowodnić, że przemieszczenie odpadów jest zgodne z wymogami tego rozporządzenia, a przetwarzanie odpadów poza Unią odbyło się w warunkach równoważnych do wymogów właściwych przepisów unijnego prawodawstwa w dziedzinie ochrony środowiska.”;

12) dodaje się artykuł 11b w brzmieniu:

„Artykuł 11b

Sprawozdanie dotyczące systemu wczesnego ostrzegania

1. Komisja, we współpracy z Europejską Agencją Środowiska, opracowuje sprawozdania z postępów w osiągnięciu celów określonych w art. 11 ust. 2 lit. c) i d) oraz art. 11 ust. 3 najpóźniej trzy lata przed każdym terminem określonym w tych przepisach.

2. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, zawierają następujące elementy:

- a) oszacowanie stopnia realizacji celów przez każde państwo członkowskie;
- b) wykaz państw członkowskich, w przypadku których istnieje ryzyko nieosiągnięcia tych celów w wyznaczonych terminach wraz z właściwymi zaleceniami dla państw członkowskich, których to dotyczy.”;

13) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają selektywne zbieranie bioodpadów, jeżeli jest to wykonalne z punktu widzenia technicznego, ekonomicznego i środowiskowego oraz właściwe w celu spełnienia odpowiednich norm jakości dla kompostu i osiągnięcia celów określonych w art. 11 ust. 2 lit. a), c) i d) oraz art. 11 ust. 3.

Państwa członkowskie podejmują środki, w stosownych przypadkach i zgodnie z art. 4 i 13, zachęcające do:

- a) recyklingu, w tym kompostowania i uzyskiwania z bioodpadów sfermentowanej biomasy;
- b) przetwarzania bioodpadów w sposób, który zapewnia wysoki poziom ochrony środowiska;
- c) stosowania bezpiecznych dla środowiska materiałów wyprodukowanych z bioodpadów.”;

14) w art. 26 dodaje się następujące akapity:

„Państwa członkowskie mogą zwolnić właściwe organy z prowadzenia rejestru zakładów lub przedsiębiorstw zajmujących się zbieraniem lub transportem odpadów innych niż niebezpieczne w ilości nieprzekraczającej 20 ton rocznie.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 38a w celu dostosowania progu dla ilości odpadów innych niż odpady niebezpieczne.”;

15) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38a, w celu określenia minimalnych standardów technicznych dla czynności przetwarzania wymagających zezwolenia na mocy art. 23, w przypadkach gdy istnieją dowody, że takie standardy minimalne mogą przynieść korzyści w kategoriach ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38a, w celu określenia minimalnych standardów dla czynności wymagających rejestracji na mocy art. 26 lit. a) i b), w przypadkach gdy istnieją dowody, że takie standardy minimalne mogą przynieść korzyści w kategoriach ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska lub zapobiegania zakłóceniom rynku wewnętrznego.”;

16) w art. 28 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) obowiązujące dotychczas systemy zbierania odpadów oraz większe instalacje do unieszkodliwiania i odzysku odpadów, w tym wszelkie szczególne rozwiązania dotyczące olejów odpadowych, odpadów niebezpiecznych, odpadów zawierających znaczne ilości surowców, które mają duże znaczenie dla gospodarki Unii i których dostawa wiąże się z wysokim ryzykiem lub strumieni odpadów objętych szczegółowymi przepisami unijnymi;”;

(ii) dodaje się lit. f) w brzmieniu:

„f) środki na rzecz zwalczania wszelkich form zaśmiecania i uprzątnięcia wszystkich rodzajów odpadów.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Plany gospodarki odpadami są zgodne z wymogami dotyczącymi planowania gospodarowania odpadami, określonymi w art. 14 dyrektywy 94/62/WE, celami określonymi w art. 11 ust. 2 i 3 niniejszej dyrektywy oraz z wymogami art. 5 dyrektywy 1999/31/WE.”;

17) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie opracowują programy zapobiegania powstawaniu odpadów określające środki w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów zgodnie z art. 1, 4 i 9.”;

b) skreśla się ust. 3 i 4;

18) art. 33 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu ustanowienia formatu zawiadomienia o przyjęciu i istotnych zmianach tych planów i programów. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2.”;

19) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakłady lub przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 23 ust. 1, wytwórcy odpadów niebezpiecznych oraz zakłady i przedsiębiorstwa, które zawodowo zajmują się zbieraniem lub transportem odpadów niebezpiecznych lub funkcjonują jako dealerzy i brokerzy odpadów niebezpiecznych, prowadzą w porządku chronologicznym ewidencję ilości, charakteru, miejsca pochodzenia tych odpadów oraz, w odpowiednich przypadkach, miejsca przeznaczenia, częstotliwości zbierania, sposobu transportu oraz przewidywanej metody przetwarzania odpadów. Udostępniają one te dane właściwym organom za pośrednictwem elektronicznego rejestru lub rejestrów, które mają być ustanowione zgodnie z ust. 4.”;

b) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Państwa członkowskie tworzą elektroniczny rejestr lub skoordynowane rejestry w celu ewidencji danych dotyczących odpadów niebezpiecznych, o których mowa w ust. 1, obejmujące swym zakresem całe terytorium geograficzne danego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie mogą utworzyć takie rejestry dla innych strumieni odpadów, w szczególności strumieni odpadów, dla których w przepisach Unii ustanowione są cele. Państwa członkowskie wykorzystują dane dotyczące odpadów zgłoszone przez podmioty przemysłowe w Europejskim Rejestrze Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń ustanowionym na mocy rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

5. Komisja może przyjąć akty wykonawcze w celu ustanowienia minimalnych warunków prowadzenia takich rejestrów. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 39 ust. 2.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń i zmieniające dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1).”;

20) art. 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie stosują niezbędne środki zakazujące porzucania odpadów, wyrzucania ich w miejscach niedozwolonych lub niekontrolowanego gospodarowania nimi, w tym zaśmiecania.”;

21) art. 37 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 37*

Sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji dane dotyczące wdrażania art. 11 ust. 2 lit. a)–d) oraz art. 11 ust. 3 na każdy rok kalendarzowy. Zgłaszają te dane drogą elektroniczną w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku sprawozdawczego,

którego dotyczą zebrane dane. Dane są zgłaszane w formacie określonym przez Komisję zgodnie z ust. 6. Pierwsze sprawozdanie obejmuje dane za okres od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

2. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji dane dotyczące wdrażania art. 9 ust. 4 co dwa lata. Zgłaszają te dane drogą elektroniczną w terminie 18 miesięcy od zakończenia okresu sprawozdawczego, którego dotyczą zebrane dane. Dane są zgłaszane w formacie określonym przez Komisję zgodnie z ust. 6. Pierwsze sprawozdanie obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.

3. Do celów sprawdzenia zgodności z art. 11 ust. 2 lit. b) ilość odpadów wykorzystanych do wypełniania wyrobisk zgłasza się oddzielnie od ilości odpadów przygotowanych do ponownego użycia lub poddanych recyklingowi. Ponowne przetwarzanie odpadów na materiały, które mają być wykorzystane do wypełniania wyrobisk, jest zgłaszane jako wypełnianie wyrobisk.

4. Danym zgłaszanym przez państwo członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem towarzyszy sprawozdanie z kontroli jakości oraz sprawozdanie na temat środków podjętych zgodnie z art. 11a ust. 4.

5. Komisja dokonuje przeglądu danych zgłoszonych zgodnie z niniejszym artykułem i publikuje sprawozdanie dotyczące wyników tego przeglądu. Sprawozdanie to obejmuje ocenę organizacji gromadzenia danych, źródeł danych i metodyki stosowanej przez państwa członkowskie, jak również kompletności, rzetelności, aktualności oraz spójności tych danych. Ocena może zawierać konkretne zalecenia dotyczące usprawnień. Sprawozdanie to jest sporządzane co trzy lata.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające format zgłaszania danych zgodnie z ust. 1 i 2 oraz sprawozdań na temat wypełniania wyrobisk. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 39 ust. 2.”;

22) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja może opracować wytyczne do interpretacji definicji odzysku i unieszkodliwiania.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38a w celu określenia stosowania wzoru dla spalarni, o którym mowa w załączniku II pkt R1. Można uwzględnić lokalne warunki klimatyczne, jak np. bardzo niskie temperatury i zapotrzebowanie na energię cieplną, o ile mają one wpływ na ilość energii, która może zostać technicznie wykorzystana lub wyprodukowana w postaci energii elektrycznej, cieplnej, chłodniczej lub pary technologicznej. Można również uwzględnić lokalne warunki regionów najbardziej oddalonych, o których mowa w akapicie trzecim art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i terytoriów, o których mowa w art. 25 Aktu o przystąpieniu z 1985 r.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38a w celu zmiany załączników I–V w świetle postępu naukowego i technicznego.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 38a w celu zmiany załącznika VI.”;

23) dodaje się artykuł 38 a w brzmieniu:

„*Artykuł 38 a*

Wykonanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, art. 11a ust. 2 i 6, art. 26, art. 27 ust. 1 i 4 oraz art. 38 ust. 1–3 powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [*wstawić datę wejścia w życie niniejszej dyrektywy*].
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, art. 11a ust. 2 i 6, art. 26, art. 27 ust. 1 i 4 oraz art. 38 ust. 1–3 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, art. 11a ust. 2 i 6, art. 26, art. 27 ust. 1 i 4 oraz art. 38 ust. 1–3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

24) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 39

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

25) dodaje się załącznik VI zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [*wstawić datę osiemnastu miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy*] r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący